

„EDINOST“

izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
dankih ob **topkih, četrstih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za jedenemeseč . f. 1.—, izven Avstrija f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ „ 9.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ „ 18.—

Narodna je plačevati naprej na naročilo
brez priloge naročnine se upravnice
ozira.

Pesamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se račune po tarifu v prilogi; za naslove s debelimi črkami se plačuje prestop, kolikor obsega navadnih vrst. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredu št. 13. Vano pisno mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **upravištvo** ulice Molino pi-
colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odprta reklama-
cije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Našim zasramovalcem.

... ko se praznuje
mir, za katerega je
žrtvoval v betlehem-
skem hlevu porojeni
.... velikan ...

„Svoboda“ od dne 23. dec. 1897.

Od vseh strani so nam prihajala vprašanja in interpelacije, kako to, da nismo odgovorili na nečuvstvene prostastvine, ki so jih napisale v „Delavca“ od dne 16. decembra one črne duše, oni izprijeni sinovi našega rodu, ki nimajo na sebi ničesar slovenskega več, nego kri v svojih žilah in pa rojstvo iz slovenske matere?!

Res je sicer — priznavamo to izrečno —, da najhuje občutimo vso trpkost časnikarskega poklica svojega tedaj, ko nam nalaga dolžnost, da se moramo baviti z ljudmi take vrste. Ali, kakor je bitko vršenje te dolžnosti, vendar nismo mišili nikdar in ne za trenotek, da bi se hoteli odtegniti tej dolžnosti.

Minolega tedna pa nismo hoteli odgovarjati, nismo hoteli pomakati svojega peresa v — žolč. Bližali so se sveti božični prazniki, prazniki krščanske poezije. Nismo si hoteli ogrevati čustev z borbo proti svojim zasramovalcem, ker le preveč nam je bilo v zavesti, da so ti zasramovalci naši, ti najstrupenejši sovražniki naši — vendar naši bratje, vsaj po krvi. V teh trenutkih, ko se ves — tudi nekrščanski svet, kakor smo povdarjali v božičnem članku — topi v spominu na oni sveti večer, ko je žarek jedino prave vere, žarek tolažbe, žarek resnične prosvete zasijal v temno človeštva, v teh trenutkih smo hoteli pozabiti na mržnjo in na vsakdanje borbe ter posvetiti svoje mišljenje in čustvovanje, svoje bitstvo in svoje srce spominu na rojstvo Onega, ki nam je prinesel tolažbe, miru in ljubezni.

Privoščiti smo si hoteli tega svetega miru. Zato nismo odgovarjali na nečuvne prostaščine „Delavca“. Danes pa se oglašamo, da storimo svojo

PODLISTEK.

Nekaj iz Brkinov."

(Narodna blago, uredil Ivo Trošt.)

Ne, dragi čitatelj, n kar ne zameriti, ako Ti bođe morda presedalo pričujoče delce. „Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača“. V tej stvari mora nam priti prav vsaka šestica, ki smo jo dobili v narodu našem. Narodno blago se več ne množi, nasprotno: manjša in izgublja se. Zato treba, da smo pač od srca zahvalni vsakemu nabiralstvu, ki povspešuje po svoji moči, da se prej ko možno obelodani ta narodni zaklad. Neki veliki hrvatski domoljub trdi: „Ako su narodu stranci sloboda, nezavisnost, ima nje, ali mu tradicije nisu odniali; dakle duh mu ostaje.“ Torej to je vendar naše!

Ni pa nabiranje Bog ve kako lahek posel. Človek mora imeti vedno in povsod odprto uho in usta odprta, da mu ne uide ničesar, kar bi ugnatilo biti kakoršne-koli vrednosti v tej stroki. O tem oziru moramo biti vsi, in z nami bodoči nabiratelj in urejevalec vsega slovenskega narodnega blaga hvaležni g. Lavoslavu Pavlinu, učitelju med Brkini, da ni zaman tratil dragega časa svojega

*) Ta spis je doposlal g. Trošt našemu listu, predno je bilo uredništvo v sedanjih rokah. Ne vemo zakaj tedanje uredništvo ni priobčilo tega spisa, mislimo pa, da ga je bilo založilo in potem je najbrže potabilo nanj. Spis je bil res shranjen tako dobro, da nam je prišel v roko še le te dni in prav slučajno. Op. ured.

dolžnost. Ne radi njih, ki nas zasramujejo, kakor nas še nikdar niso zasramovali naši dragorodni nasprotniki; ne radi njih, ker smo uverjeni, da onemni, ki je storil korak preko praga narodnega efijaltstva, ni povratka več. . . Njemu so se zaloputnila vrata za hrbtom, on ne more več nazaj in mora drviti dalje, ostavlja je za seboj pustošenja in pogube na livadah svojega lastnega rodu. Oni, ki nosi na čelu Kajnov znak, mora dalje in dalje brez miru, brez odmora, v znamenju onega prokletstva, ki provzroča uprav grozne doslednostje, da iz zla, ki je je storil, se poraja druge zlo, in tretje, in četrto. . . Ko je duša človeška izgubila svojo moralno zaslombo, ko je človek vrgel od sebe vse, kar dela iz človeka človeka: človeka namreč, ki je bil ustvarjen po božji podobi in ne po Darwinovi teoriji; človeka, ki se zaveda svojega božjega izvora, in ne človeka, ki se ponaša s tem, da mu je žitje podarila kakova — opica; ko je torej človek zgubil vero v idejale svoje vere in svoje narodnosti, ko je zgubil vero, da človeško družbo je možno urediti po zakonih božjega stvarstva, po zakonih mejsebojne ljubezni, po zakonih mejsebojne prijenljivosti; in je zapisal svoje srce krutemu nauku krutega materijalizma o neusmiljeni borbi vseh proti vsem: tedaj je zgubil tudi možnost spoznanja in sprave se svojim bližnjim. Kajnovim znakom na čelu, brez vere v človeštvo v svojem srcu, izročen je valovju življenja. Ker je zgubil vero v človeštvo, je zgubil tudi vero v človeško usmiljenje. On ne pričakuje usmiljenja od nikogar in ne daje pardona nikomur; on pozna le sebe! Najviši in jedini smoter mu je, da oteplje okoli sebe v menenju, da so vsi njegovi sovražniki, ker je on sovražnik vsem.

V takem dušnem razpoloženju se tudi vodje naših socialnih demokratov. Služeči sovražnikom krščanstva izgubili so vero v idejale svoje vere... in Kristus jim ni družega, nego „velikan“, kakor je bil velikan tudi Darwin ... in kakor je

bivanja v onem delu naroda slovenskega, ki je bil
odslej tako malo poznan širjemu svetu. Učnil je
omenjeni gospod izven težkega bremena svojih sta-
novskih dolžnosti tudi to, kar trdi Gregorčič, da

„Dolžan ni samo, kar veleva mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

Tukaj nabrano narodno blago nikakor ni vse, to je le nekak skelet onega, kar bi bilo mogoče zbrati, ali ipak dobro došle i to!

Marsikaj tega vem, da je bilo že tu in tam objavljeno, mogoče tudi v drugačni obliki, ali ločiti, kaj je bilo in kaj ni bilo že dano v dežel, to ni zadata moja. Jamčim pa za vse: to je bilo nabrano v Brkinih!

a) Običaji.

K Brkinom štejejo navadne one Slovence, ki bivajo od Bistrice na levi strani „Reke“ tja do Čičev. Ta svet se loči že po bistvu zemlje od drugega Krasa. Zemlja je večinoma bolj ilovnata, pomešana več ali manj z apneno prstjo. Živega kamena v pravih Brkinih težko najdeš na površju zemlje. Ono je tako razpršeno, da je vsaki čas pripravljeno za to, da se spremeni v peščeno zemljo. Rodovitnost zemlje ugaja posebno krompirju, ki je prebivalcem glavni pridelek in tudi najnavadnejša jed. Zraven krompirja dobro vspeva (rodi) žito, osobito rž. Kornuza ne mere dozoreti vselej popolnoma. Na prisojnih krajih imajo tudi vinogradev, v katerih zori takozvana „vremščina“, ki je

velikanska zgodovinska prikazen, čeprav grozna, tudi cesar Neron, ki je dal zažgati Rim, a je potem proganjal kristijane kakor — požigalce. To so ljudje, ki govorijo o — „mizarjevem sinu iz Nazareta“, o „sinu-človeku, ki je zagledal luč sveta v bornem klevu“, „v družbi osla in velička“; ki pišejo hladne duše in strašnim cinizmom, „da izveličanje ljudskega rodu je še vedno tako oddaljeno, kakor je bilo za dobe rimskega cesarstva“ — to so ljudje, torej, ki jednostavno taje božje poslanstvo Kristovo in ki taje odrešenje človeškega rodu po Njem; ki neusmiljeno tržejo iz srca ubogemu delavcu slovenskemu najblažji čut... in delajo na to, da bi naravnost poživilili srca ljudskih mas in je sposobili za tisto klanje in medsebojno pobijanje za „biti ali ne biti“.

Da ponovimo: tem ljudem ne bi odgovarjali več. Ali odgovarjati moramo radi onih, katerim ti ljudje kapljo za kapljo ucepljaje v duše strup svojih nauk, in ker vemo, da mnogokateri slovenski socialista se niti ne zaveda tega, kam vodijo pota — ne rečemo: socialne ideje, ker ta je dobra in vzvišena, kakor se hočemo spomniti pozneje — ampak pota onih, ki so se polastili te ideje in napravljajo iz nje grdo karikatur, ki dan za dnem ubijajo idejo pravega, za resnično zboljšanje razmer v človeški družbi borečega se socializma.

Na pristašine „Delavčeve“ ne bomo odgovarjali. Njemu prija pač valjati se v kaluži pristašiva, nam pa ne! Nam bodi zadoščeno že s tem, da navedemo tu par njegovih psov, ker se zanašamo na zdravi ukus in instinkt naših čitateľev, ki pomoreta gotovo, da si sami ustvarijo pravo sodbo o ljudeh, ki ne vedo odgovarjati drugače, nego z gorjačo v roki in kepo blata v pesti. Pač pa hočemo izluščiti ono malo, kolikor je sramotilec naš v „Delavcu“ in „Svobodi“ zmogel še stvarnega v svojih pamfletih. Naši zasramovalci v obeh socialistiških glasilih slovenskih nas imenu-

po leti izborna pijača, ko se je nekoliko umedila, a za pozimi ni, ker preveč stresa. Brkinci so dobro obrasteni se sadnim drevjem. Dosti imajo češenj, jabolk in češpelj. Seveda glede sadu niso vedno srečni, ker v nekaterih krajih ostaja malokdaj pred kakoršno-koli uimo. Se sadjarstvom se pa vendar ukvarjajo pridno ter zasajajo goličave se sadnim drevjem. A ne le sadno, tudi gozdno drevje je v Brkinih še doma, da-si so gozdi že skoro izsekani. S temi se tudi ravna dokaj zanikarno, kajti treba je voziti v Trst „fašče“ (drugega zasluzka ni). Zemlja ne rodi toliko revnim prebivalcem, da bi se mogli hraniti iz nje. Vsake spomladi morajo uvažati žito in drugi živež.

Brklini so močne rasti, kuščati, zajetni, s kratka: pravi tip Slovanov. V njih se ne čuje o ponočnih izgredih, pretepih ali v razsajanju, kakor je drugod navada. Dasi ima vsaka vas ob „opasilu“ javni ples, vendar se o tem ne gode najmanjši nemiri. Zelo so mirni.

Čisti gorski zrak upliva na njih duševni in telesni razvitek. To so ljudje, katerih še ni prevela moderna sapa mehkužnosti, ter bolezni in telesnih slabosti, izvirajočih iz mehkužnosti. Brkini so ljudje izrednih zmožnosti. Škoda, da jim revščina ne dopušča dajati sinov učiti, kajti če bi jih to ne oviralo, dobilo bi se tudi med Brkini marsikako zrnco, iz katerega bi vzrastle mogočno duševno drevo — velikan. (Pride še)

jejo „vohune“, ki se utihotapljam v njih zaupne seje, naša predala imenuje „umazana“; mi smo jim „denuncijanti“, ki se poslužujemo drugih ljudi v „smrdljive svrhe“; po menenju „Delavca“ „Edinost“ le — „riga“ in pada vedno globokoje in stoji „celo že na nižji stopinji, nego „Slovenec“; „Edinost“ da se poslužuje „najsmrdljivejših“ in „najzaničljivejših sredstev“; „Edinost“ zasluži ves „fej“ „Delavcev“, ter se kvalificira za „uradno glasilo vohunov“; pri nas da je „zavod špijonstva in infamije“; mi da smo „vohuni“, ki zaslužimo le klofuto; sploh je „Edinost“ „cunja, s katero si človek briše oblatale čevlje.“

In potem v „Svobodi“: v Krakovem so se praznovali najhuje orgije; tam so bili zbrani sami izkoriščevalci in zatiralci svobode. In „Svoboda“ zatrja zaključit, da mej nami ne more biti drugega, nego — boj!

Kakor rečeno: na onih par stvarnih drobtin, ki smo jih zasledili v „Delavcu“ in v „Svobodi“ hočemo odgovoriti prihodnjič. Na psovke pa ne bomo odgovarjali, saj ljudje, ki z jedno roko pomakajo svojo pero v blato, z drugo pa brezdušno mečejo goreče baklje v človeštvo, pričakuje svoje sreče le od splošnega boja človeka proti človeku, od splošne nesreče, saj taki ljudje so se že sodili in — obsodili sami.

Le na jedno, ne vemo kolikokrat opetovano očitane moramo reagovati tu s par besedami. To je očitane, da si mi vzdržujemo „vohune“, da smo denuncijanti. Svoje očitane opira „Del.“ na dejstvo, da smo izvedeli o nekem njih zborovanju, ki je bilo uprav „katzenjammerlich“. Tu bodi konstatovano: da nam je prišel povedat človek, ki ni v nikaki zvezi z našim listom, najmanj pa sotrudnik naš. Zborovanje pa se je vršilo v javnem lokalu, v gostilni! Mi ga nismo poslali tja, ker se sploh ne brigamo za to, kje in kdaj imajo „socijalisti“ svoja zborovanja.

Mi imamo drugega važnejega posla, nego da bi „vohunili“ okolo „sodrugov“. Kolikor smo izvedeli tu pa tam o dejanju in nehanju „sodrugov“, to so nam poročali pošteni delavci iz svoje drage volje in v želji, da opozarjajo narodne kroge na socijalistiške mahinacije. A nam se je že poročalo o vse drugačnih stvareh iz kroga „sodrugov“, česar pa nismo hoteli porabiti, ravno zato ne, ker se nam nobena stvar ne gnusi bolj, nego — denuncijantstvo!

Slovinci in bodočnost.

Govoril drž. posl. dr. Žitnik na shodu katol. polit. društva v Ljubljani dne 19. decembra 1897.

Slovinci in bodočnost! Torej jaz naj proročujem o prihodnji sreči in nesreči slovenskega naroda! Tega ne znam in ne morem. Toda zgodovina je učiteljica narodov; pogledimo nazaj, da moremo z njo gotovostjo zreti v bližnjo bodočnost. Zgodovina uči, da so se v političnih in socialnih viharjih ohranili tisti narodi, ki so zvesto čuvali in branili svoje idejale: vero v Boga, ljubezen do domovine in udanost do svojih legitimnih vladarjev. In te tri idejale je gojil naš narod slovenski od pamtiveka. To ga je ohranilo, to vzdržalo navzlic vsemu zatiranju in preganjanju.

Narod naš je vedni mučenec. S silo in zvijačo hoteli so mu pograbit rodno njegovo zemljo, na kateri biva že do trinajst sto let. Obsekali so nasprotniki slovensko lipo, a korenin jej niso izdri, jedra ne usušili. Odtujiti so hoteli in poskušali slovenski narod katoliški veri; ponujali so mu v zlati skledi domačega govora tujo lečo, katero je bil skuhal Luter Martin. Odklonil je ta današnji dar ter ostal zvest veri svojih pradedov. Pošiljali so mu tujih gospodarjev v dežel; tlačili jim je in robotali, toda ni ga strla tujčeva peta. Za slavo nemškega naroda so umirali: tudi slovenski junaki na tujih bojiščih. V malti, ki drži in sklepa zgradbo nemškega carstva, je mnogo slovenske krvi.

Ko je nemški naš sosed mirno oral svoje polje, moral je Slovenec z Hrvatoma dolga stoletja stati na straži proti Turku ter braniti svoj dom. In če je naš narod zaostal v obče v omiki za drugimi kulturnimi narodi, ni to njegova krivda. Najbolj nepošteno pa je, če nam Schönererji in Wolfi očitajo siromaštvo naše, katero so v prvi vrsti zakrivili upravi oni sami. Mi se zahvaljujemo

in odločno odklanjamo tako nemško kulturo, kakoršno nam usiljujejo te vrste ljudje.

Prišla je narodna spomlad leta 1848, vzbudila se je iznova slovenska zavest, najboljši možje izmed narodov so se oglašali za njegove teptane pravice. Vskresali so ogenj, ki je plamtel v rodoljubnih središčih do najnovejših dnij. Toda solnce pravice ni prisijalo pred slovenski prag. Bili smo vedno zadnji v družini avstrijskih narodov, beračili smo za drobtine, ki so padale z bogato obložene tujčeve mize.

Vse na pa je še v živem spominu tridesetletna ustavna doba. Nemci se ponašajo s svojo ustavo, ki po obliki sicer prija očem, toda duh je, ki jo je uničil. In ta duh, ki je oživljal, bolj ostrupljal ustavno življenje, je izkjučno nemško-liberalni. Grof Beust je takoj začetkom ustave izdal parolo, da Slovane treba pritiskati ob steno. On je bil z svojimi vohuni, ki je iznašel prazno strašilo panslavizma.

Ko so bili v Silvestrovi noči leta 1867. proglašeni državni temeljni zakoni, ko so bila odprta vrata ponosne in vabljive palače z leskečim se napisom na pročelju „Avstrijska ustava“, drli so skupaj absolutisti in demokratje, liberalci in konservativci, centralisti in federalisti, pristaši in zagovorniki nemške hegemonije in narodne enakopravnosti. Vsi so hoteli skozi vrata, kajti prostora je bilo dovolj v novi zgradbi. Toda nemški liberalci so se vstopili ob podbojih, dovolili vhod le centralistom, vse druge so potisnili pred vrata, katera so jim zaprli pred nosom. Na okna in line so postavili puške in topove, okoli trdnjave so napravili globoke rove. To je bilo nasilstvo takozvanih ustavovercev. Grof Taaffe nam je izrekel sodbo o njih, rekši: Ti Nemci že od Metternichovih časov hodijo spat s policaji, vstajajo s policaji in kličejo policojo na pomoč o vsaki priliki.

Nemški liberalci so bili neomejeni gospodarji v državi, vladala je nemško-liberalna ošabnost in brezozirnost, z nogami so ti mogotci teptali v ustavi zajamčene pravice nenemških narodov. Iskali in pospeševali so le svoje strankarske koristi na troške države in narodov slovanskih. V Avstriji naj bi vladal jedino le Nemec liberalnega kova, onkraj Litave pa Mažar; velika slovanska večina naj se pokori manjšini. Germanizacija je pri nas bajno cvetela v šoli, v uradu in v vsem javnem življenju. Gradili so nemški most od Šlezije preko Moravske, Dunaja, Štajerske in Kranjske do Trata. Bili so prežalostni časi za Avstrijo, za Slovane in posebe za Slovence. Protislovanska, protiverska in protiljudska je bila vsa nemško-liberalna doba, ki še danes ni završena, še danes ne strta. Križ so vrgli iz šol ter odprli vse struge takozvane nemške kulture po slovanskih zemljah. Nasilstvo je vladalo povsod. Po Schmerlingovi volilni geometriji, z silo in zvijačo so Nemci dobili večino skoraj v vseh deželah, parlament je bil torišče nemških liberalcev, borza židovskih spekulativcev. In temu parlamentu se je morala klanjati vsaka vlada, ta parlament si je prisvojil celo pravice presvetle krone.

Židovski kapitalizem je izžemal ubogo ljudstvo, gosti roji brezdelavnih trotoev so se pastli ob zaoju in delu delavskih stanov. Še so v živem spominu ti žalostni časi, ko so slovenski poslanci tlačani na Dunaju, poberkovali na nemški njivi, kakor berači stali pred vratmi nemško-liberalne gospode. Zgražati se moramo Slovenci ob spominu na ta polupretekli čas, na to dobo prokletstva v Avstriji . . .

Nemški liberalizem je s svojim časopisjem dušil v narodih vsa boljša in plemenitejša čustva, smešil in sramotil krščansko prepričanje in življenje. Vzgojil si je birokracijo, ki je do današnjega dne zvesto opravljala svoj posel na državnem stroju po nemško-liberalnem poslovniku. To je bila in je država v državi . . .

Časopisje, parlamentarizem in birokracija so bili stebri nemško-liberalnega sistema, ki se je vzdržal tudi za grofa Taaffeja. Uradništvo s svojo volilno pravico je bilo odločilen političen faktor, na katerega je mogel tudi pod Taaffejem še vedno računati nemški liberalizem. Parlament, časopisje in birokracija niso bili pomočki državne uprave, temveč sredstva strankarske politike. In grof Taaffe je padel, ker je hotel z volilno reformo preustrojiti parlament, pomladiti ga in ga posta-

viti na širšo podlago. Uprl se mu je nemški liberalizem, boječi se za svoje mandate, za svojo bodočnost. Zmagala je strankarska korist nad državno in ljudsko. (Zvršetek pride.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 27. decembra 1897.

K položaju. Parlamentarni stroj stoji popolnoma. Parlament se je razšel in vlada je začela vladati in reševati najvažnejše stvari na podlagi §. 14, na podlagi §. za silo. Tako je že objavljena cesarska naredba za podeljevanje podpor iz državnih sredstev onim krajem, ki trpe bedo vsled letošnjih elementarnih katastrof. (Po tej naredbi dovoljuje država 9.945.000 gld. za podpore, dočim je bilo določeno v prvotni vladni predlogi le 8.000.000 gld.) Prve dni pa izide cesarska naredba, s katero se nadaljša pogodba z Ogersko za jedno leto.

Takov je torej 30letni jubilej naše avstrijske ustave! Dne 31. decembra 1867 se je proglasila ta ustava, a ravnokar praznujemo nje tridesetletnico s tem, da se vlada brez parlamenta, pomočjo §. §. za silo, da je faktično zistirana ustava.

Ob tej tridesetletnici naše ustave čutimo še le v vseh kosteh, kako komedijo so igrali oni, ki so nam ustvarili to ustavo, sebesno s tem, da so v ustavna določila vsprejeli tudi §. o enakopravnosti vseh narodov.

To je bilo slepilo najgrje vrste. O enakopravnosti so govorili, na svoje gospodstvo so mislili; o enakosti in o svobodi so govorili, na izmozgovanje pa se se pripravljali in robstvo so pripravljali vsem onim, ki niso pripadali grdi njih klikli. Dokler so pod pretvezo ustave mogli igrati to zavrtno igro, dotlej so bili oni najogljivejši zagovorniki ustave; ko pa so se jeli pojavljati normalnejši odnosi v državi, to je: ko so polagoma jeli prihajati po besede tudi oni drugi izven klike, v isti hip je ustava zgubila svojo vrednost za nje in brezsrčno so zastavili svojo sekuro na nje koreninah, podpirani pri tem po onih, katerim je ves program le podiranje! In tako se je zgodilo tudi: oni, ki so izdali ustavo, so jo tudi uničili, v nadi seveda, da jim vzrase dobiček iz splošne zmaganja. In vendar se najbrže varajo v svojih računih, ako bodo Slovani vztrajali na pravi poti. Mi smo v večini, na naši strani je pravica! Ako ostane večina zlozna in ako ostane na poti pravice, morala bode vlada računati žnjo — s parlamentom ali brez parlamenta! To čutijo in slutijo tudi naši sovražniki. Najbolji dokaz temu je divja jeza socijalistov na tem, da so se Slovani vendar enkrat — spametovali!!!

O manifestaciji v Krakovem pše ruski list „Novoje Vremja“: Glavna naloga temu shodu je pač bila ta, da se postavi jez posledicam pangermanskih revolucionarcev; poleg tega pak je zasnoval shod v Krakovu novo podlago delovanja slovanskih narodov mej seboj ter je neizmerno koristil slovanski stvari sploh. Tej izjavi „Novoje Vremje“ se pridružuje tudi nek drugi ruski list, namreč „Birž. Vedomosti“, ki piše v enakem tonu o čehopoliskem shodu v Krakovu.

Guverner za Kreta. Glede kandidature Črnogorca Božo Petroviča za guvernerja na Kreti so si angleški glasovi v malem navskrižji. Lord Salisbury (čitaj Solsbré), angleški minister za predsednik, je jako naklonjen kandidaturi Petroviča, dočim so radikalni elementi iz „Army and Navy Club“-a odločno proti kandidaturi Slova na otoku Kreta. Le-ti menijo, da je kandidatura Božo Petroviča najbrže v kakem soglasju z ruskimi namerami na Vstoku, katere utegnejo biti nevarne stališču Anglije v vzhodnem srednjem morju. Salisbury zavrača taka domnevanja in pravi, da je tako malo prepričan o kakih Angliji škodljivih namerah Ru-ije na Vstoku, da bi niti ne bil vznemirjen, ako se imenuje za Kreta kak ruski general. On da je pripravljen sleherni hip glasovati za Božo Petroviča kakor guvernerja za Kreta, odločno pa bi bil proti kandidaturi kakega Turka ali Angleža.

No, mi se svoje strani ne verujemo prav zatrdilom gosp. ministerskega predsednika angleškega o svoji zadovoljnosti z rusko politiko na Vstoku, marveč se spominjamo pregovora o grozdju, ki je baje prekislo, ki pa v resnici le visi previsoko, da bi je mogli doseči. Anglija je sedaj

precej osamljena v svetovni politiki in mora pozirati marsikatero grenko kroglico.

Proti življenju carja. Nedavno temu smo poročali, da so zaprli v Petrogradu nekega Vladimirja Urševa, ki je bil obdolžen, da je snoval zaroto proti življenju ruskega carja. Poročilom iz Petrograda se je odredila stroga preiskava in razkrito se je več zanimivih stvari. V prvo je obdolžen tudi neki Semen Verbički, tovariš Uršev in ob priliki hišne preiskave so našli tudi raznih listin, iz katerih je sklepali, da sta oba obtožena v zvezi z nihilizmom in anarhizmom. Našlo se je 1330 iztisov neke brošure „Narodovola“, več družih časopisov in listin nihilistične tendence, v katerih se omenja umor carja Aleksandra II. in zasedanje prestola po Nikolaju II. Urševga so pridržali v zaporu.

Različne vesti.

Kako mislijo oni! Vaš „vohun“ doznaje, da so na magistratu v groznih škripcih zaradi afere g. viteza Nsbergaja. Zato bi hoteli stvar zavleči do spomladi — ako bode mogoče. Kajti, ako ga petrde, bodo osramočeni do cela (to so njih lastne besede), na drugi strani pa se boje, da jih vlada prisili v to. Nameravajo torej stvar zavlečevati, kakor sem že rekel, in to baje do meseca maja. Potem mislijo igrati take, da jim vlada razpusti mestni zbor, a da se priprave za nove volitve zavlečejo tako, da do 2. decembra ne bode mestnega zbora!! Toliko na znanje onim, ki se bri-gajo za to. „Vohunovi“.

„Vohuni!“ Pišejo nam: Od prastarih časov že, bili so naši pradedje navajeni na različne psovke, katerimi so jih pitali sovražni jim narodi. Dedje naši in naši očetje imeli so isto srečo! Mi sedaj živeti Slovani pa smo še na slabšem, ker slovanstvo sramoteča naslavljanja oziroma psovke so baš sedaj dosegle svoj vrhunec! Kakor naši pradedje in dedje — imamo i mi na sebi ono bolezen, da vse potrpiamo in prenašamo voljno. Toda, kakor rečeno, do sedaj so nas sramotili le naši in našega roda sovražniki, ljudje tujih narodov. Sedaj pa in baš sedaj v najkritičnejših časih, začeli so so nas sramotiti — lastni naši bratje in obsipati psovkami!!

Telažimo se, ker to niso navadni ljudje, katerim ni sveta nobena stvar razun kruha! Kdor več plača, s tem delajo, naj si boče pa makari milijonar in — žid Singer!! Mi ne „pikamo“ radi, ker vemo, da to boli; ali gospoda okelo „Delavca“, denite roko na srce ter prečitajte še enkrat Vaša dva članka od 16. t. m. ter recite nam: mar niste zašli predalec?? Mi ne bomo branili „Edinosti“, ker ona je previsoka, da bi jo zamogle doseči „Delavčeve“ pušice, nego spregovoriti nam je o napadu na našega kolego, „vohuna“ od Sv. Jakoba!

Omenjeni je bil povabljen od najčistejših socialistov, naj se udeleži onega — za Vas okolo „Delavca“ — tako nesrečnega zborovanja! Povabljenih je bilo še več „vohunov“ in „nadvohunov“, toda mi vam nismo želeli slabega in zato smo poslali le napadenega (nesrečnega!!) Da pa si bodete vsaj nekoliko predstavljali razprostranost naših „vohunov“, povemo vam, da se isti nahajajo celo v Vaši sredi!! Vaše klofute znaste porabiti na svojih otrocih (ako jih imate), a za nas treba vse kaj družega! Mar menite, da bomo dopuščali, da bi rabili proti nam orožje vaših učiteljev Schönauerja, Wolfa et comp. bella. Le pripravite se za prihodnje volitve, toda vedite, da se mi ne bojimo več „slamnatih“ mož!!

Toliko v odgovor na nesramni napad.

Narodni „nadvohun“ v imenu vseh „nadvohunov“ in „vohunov“.

Bivši namestnik in pa „L' Istria“ V poreškem listu čitamo celo vrsto jadikovanj o bivšem našem „prijatelju“ Rinaldinju. Rin. da nima druge krivde na sebi nego to, da nosi lepo okroglo laško ime, ter da ne pripada nobenemu klubu državnozbornske večine! On da je bil zvit oportunist, ki je znal zavlačevati vsa bolj važna vprašanja in je tudi vspel!! Naševa mu vse ono, kar je storil za (??) Slované! Da nam ne bode treba ponovljati vseh v „Istri“ navedenih dobrot, naj navedemo samo par slučajev iz „Istrie“. Pod vlado Rinaldinjevo da e začel vladni komisar v deželnem zboru istr-

skem pozdravljati poslance v dveh jezikih! Toda to še ni vse, nego on (Rinaldini) je kriv izvolitve Dr. Laginje, ker ga je podpiral!!

Hočete-li več perflirje?? Ne, ti ljudje so znoreli, a v svoji norosti bijejo v obraz sami sebi! Da niso pri pravi pameti, priča i to, da se Rinaldinju predbaciva baš nasprotno od onega, kar je storil istinito (lisice, vas poznamo!) in da se priznava malo nižje doli, da, kar je storil Rinaldini za Slované, je storil le na ukaz raznih — ministrov!!

V enem in istem članku nam ga slikajo za pravega panslavista (!!), ki podpira celo enega Laginjo (!!) a par vrst nižje nam ga kažejo takega, kakoršen je bil v resnici, namreč: za onega, ki ni storil ničesar za Slované, ako ni bil prisiljen v to! Vidite torej, tako se piše italijanska zgodovina! Tako je pisala „L' Istria“, tako „Il Piccolo“ — mi pa in znani vsi primorski Slovani jim lahko verjamemo, ako le — hočemo! Odgovarjati takim šarlatanom, bilo bi nespametno, ker oni lažejo nalašč in vedoma. Povemo pa jim, da so minoli oni čas, ko so gospoda vladali zvi-jačo, lažjo in sleparijo — in miniti mora laško nadvladje nad nami. O tem se gospoda prepričajo skoro na lastne oči. Do vidjenja pri Filipih!

Malenkosti. Gospod urednik! Prosim Vas, sprejmite i mene sed že mnogobrojne „vohune“ svoje. Jaz imam namreč priliko opazovati različne dobre in slabe strani našega narodnega gibanja v Trstu in njega okolici. Za danes naj začnem se slovenskimi napisi nad narednimi trgovinami itd. Pred časom vam je poročal neki drugi „vohun“ o trgovinah z narodnimi nadpisi, a ker je (gotovo nehoti) izpustil več dvo- in trojezičnih napisov, naj vam jih jaz popolnim.

V mestu imamo malone vse gospodarje ljudskih kuhinj, ki imajo dvo- in trojezične nadpise, nekatere se slovenskim jezikom na prvem mestu. Žalibog, da ne morem poročati isto o ostalih trgovinah. Socialisti imajo tu pravo, ko pravijo: „Kaki Slovenci so vaši trgovci, kapitalisti, ko se celo sramujejo slovenskega napisa nad vratmi svojih trgovin? Glejte nas, internacionalce, mi imamo svoje napise v vseh treh jezikih, torej smo mi bolj narodni, nego vaši „tudi“-Slovenci!“ Jaz od svoje strani dam pravo poslednjim, ker naši trgovci so res vredni graje, kajti: ali ti izpostavijo čisto laški napis in spakedrano ime, ali pa ne izpostavijo ničesar! Reklama je dan danes velikanskega pomena in o tem se lahko prepričamo v tujih listih, ki so polni raznih oglasov ter na tujih trgovinah, ki so, nekatere, uprav založene z raznimi napisi, naznanjujočimi blago, ki se prodaja v omenjenih trgovinah, včasih celo o takem, ki se ne prodaja.

V tem oziru pa ne grešimo le mi „narodnjaki“, nego greše tudi socialisti, ker tudi njihovi listi nimajo kruha od oglasov za reklamo! Nad Barkovljami v hribu je druga tobakarna z samo laškim napisem!! Mar se vam zdi, da je to lepo za nas? Je-li to lepe od narodnjakov, da podpi-rajo take zaloge? Odgovorite Vi, dragi čitatelji! To isto opazujem malone po vsej okolici, a v me-stu samem imamo jeden sam (vsaj, kolikor vem jaz) slovenski napis nad tobakarno g. Lavrenčiča in še ta je že nečitljiv. Ako se ne motim, je c. k. finančna direkcija smatrala slovenski napis nad neko tobakarno za demonstracijo, kar je baje služ-beno izjavil neki respicijent. Kar pa vemo mi in kar ve tudi c. kr. finančna oblast, je to, da raba slovenskega jezika v Trstu ni nikaka demonstra-cija, marveč je to deželni jezik, ki ima iste pra-vice z laškim.

Denimo pa, da bi bil slovenski jezik v mestu res demonstracija, — kar pa ni — zakaj ni pa laški jezik v okolici demonstracija? In zakaj se gospodje na c. k. finančni direkciji ne zavzemajo za to, da bi imele okolišanske tobakarne napise vsaj v obeh deželnih jezikih?? Dan se bliža, ko bomo zahtevali slovenske napise ne samo nad tobakarnami, nego tudi na vseh c. k. poslopih in uradnih.

Tako mora priti. Trgovce in obrtnike slo-vanske pa opominjamo zopet, naj že jedenkrat po-kažejo svojo barvo in naj se ne dajo strašiti od poturic in privačdranih polentarjev. Za danes do-volj; toda, ako hočemo kaj doseči, treba, da se ravnamo po tem, kar nas uči naša dična „Edinost“, drugače ostanemo vedno podlaga tujčevi peti.

Škofov dar „Gospodinjski šoli“. Ljubljansk¹ škof dr. Missia je podaril društvu „Gospodinjska šola“ v Ljubljani znesek 50 glid.

Pevsko društvo Adrija v Barkovljah priredi v petek dne 31. t. m. „Silvestrov večer“ v pro-storih „Narodnega doma“. Razpored priobčimo pri-hodajč.

„Pevsko in brajno društvo na Opčinah“ bode imelo dne 31. decembra t. l. ob 8. uri zvečer svoj letni občni zbor v gostilni g. Sosiča pri cerkvi na Opčinah. Opozarjamo redoljubne openske na ta občni zbor z željo, da bi se isti nekoliko intenzivneje zanimali za to prepotrebno društvo.

Pevsko društvo „Skala“ v sv. Križu vabi na veselico s plesom, katera bode v nedeljo dne 2. januarja 1898. ob 4. uri pop. v sv. Križu. — Ustopnina na veselico 30 nč. za osebo; k plesu gospodje 1 krono in gospe 20 nč. Sedeži po 10 nč. za osebo. Obširni vspeled priobčimo prihodajč.

Novi koleki. Novi koleki, ki pridejo v porabo po novem letu 1898, so baje jako — občutljivi. Izdelani so ti koleki iz jako tankega, prozornega papirja, ki je občutljiv proti vsakemu kemičnemu uplivu. Ti koleki se bode torej kvarili jako hitro, radi tega bode trebalo največje opreznosti o njihovi porabi. V prvo se teh ne bode smelo preveč zmociti in tudi ne preveč hkrati. Še več drugih neprilik bode baje združenih s temi novimi koleki ob njihovi uporabi in viša finančna oblast opozarja že sedaj na te stvari. Mogoče bi pa le bilo bolje, ako bi vseh opreznosti — ne bilo treba?

Za novo leto. Pod tem naslovom nam pišejo iz Rojana: Pri nas je navada, da naši narodni pevci nabirajo darove za vsako novo leto. Običajno smo imeli le jedno pevsko društvo in to je bilo narodno. Letos pa imamo dvojne cerkvene pevce, ne vpoštevaje pevskega društva „Zarja“, ki ne poje v cerkvi. Takozvani župnikovi pevci pojejo pri laških sv. mašah in blagoslovih; druga sku-pina pa je naredna ter poje pri slovenskih sveča-nostih. Ker smo mi Rojančani malone vsi Slovenci, želeli bi bilo, da bi se spomnili v prvi vrsti onih mladeničev, ki se trudijo, da bi nadomestili ono petje, kakoršno smo vsi vneto in pobožno poslušali prejšnja leta. Kdor misli in more kaj dati, naj te-rej jà narodnjakom in ne narodnim nasprotnikom.

Klin s klinom.

Pomanjkanje. Včeraj popoldne padla je vsled pomanjkanja hrane v nezavest neka Italia Bonora. Nesrečnica, ki je bila spremljana tudi od lastnega soproga in 12letne hčerke, imela je v naročju tudi malo hčerko, katera se je o padu matere posko-vala na glavi.

Ta slučaj obuja še večje pomilovanje, ako se upošteva dejstvo, da se je to zgodilo radi pomanj-kanja hrane, to je: vsled la k o t e!

Bodi nam pa dovoljena tu mala opazka. Gernja družina so italijanski podaniki. Recimo pa, da so bili ti nesrečneži Slovani? Kajbi bil rekel „Piccolo“? Vstani bi bil napisati: Prišli so sem-kaj v naše mesto z onkraj hrbov, da bi si tu slu-zili kruh in potem vračali z grdo „nehvaležnostjo“. Pa naj bi bili ostali doma, ker tu jih ne potrebu-jemo! Tako je laško človekoljubje!

Lepa ljubezen. Ivanka Cioppi je dobila pred-včeraj dovolj-nje od svojih gospodarjev, da sme iti na sprehod. Kmalu sta se dobila z njenim ljub-čekom. Prišla je pa osma ura, ko bi imela biti že doma. Ali ljubček jej ai dovolil, da se vrne do-mov ter je je zadrževal z vso silo. Ker je pa ona le silila domov, boječa se, da lahko zgubi službo, ako se ne vrne domov o pravem času, je to ljub-čka razjarilo tako, da je začel z njo grdo postopati in jo pretepati tako hudo, da je bilo treba poklicati na pomoč zdravnika z zdravniške postaje. Dala si je napraviti tudi zdravniško spričevalo o pri-zadetem jej poškodovanju, da bode zamogla lagleje dokazati na sodišču, kako goreča je bila ljubezen njenega ljubčka do nje.

K dogodkom na Češkem. Gojila se je boja-zen, da o božičnih praznikih pride do izgrediv v Pragi. No, kakor poročajo od tam, ta bojazen ni bila opravičena. Prazniki so minoli povsem mirno in brez vsake nevšečnosti.

Sedaj imamo zopet dokaz, kako so si Nemci sami izmišljali rasne „napake“, ali pa so sami izzivali ali uprizorili kakov „napad“, da so mogli potem kričati o „mučeništvu“ Nemcev. Znani so slučajji, kako so osebe iz najnižih slojev celo do-

bivale denarja, da so „napadali“ mirne Nemce in da so tako preskrbljale material za tožbe proti Čehom. Te dni so poročali listi o nameravanem napadu na nemško šolo v Vršovicah. Sedaj pa so izpustili jedino radi tega „zločina“ zaprto osebo — nekega prižigalca svetilk — ker je preiskava dokazala, da je bilo izmišljeno vse ukup. Ali Nemci so dosegli svoj namen, listi so mogli govoriti o barbarstvu Čehov in stavili bi, da ogromna večina Nemcev še danes veruje v tisti „napad“. Tako se na brezvesten način ščuva nemško ljudstvo proti Čehom in se neti sovražstvo med narodnostmi.

Profesor Pontoppidan. Kaj tacega zamore samo kak — Pontoppidan! Tako bi zamogel vključiti človek ob toliki impertinenci, ob toliki krivici! Zares, krivica še ni izumrla, da-si jej hinavsko človeštvo v jednomer zvoni k pogrebu. Toda k poročilu o — Pontoppidanu!

Pontoppidan je zdravnik blaznih v Kodanju, ki je zapleten sedaj v mreže zanj jako usodepolne pravde, tako kakor je zapletena deroča zver v mrežo pasti, v katero se je vjela konečno. Pontoppidan je poleg mnogih še narazkritih hudobij učinil tudi naslednje:

Ta „zdravnik“ je bil tožen pred nekaterimi leti, da je neko jako odlično damo spoznal blazno ter jo dal zapreti v blaznico. Vsi napor od strani sorodnikov so bili brezuspešni, da bi rešili žrtev iz umazanih rok Pontoppidanovih. Konečno se je posrečila osvoboditev, a Pontoppidan mesto da bi bil kaznovan za ta svoj čin, se je lepo izmuzal. Še gorje je postopal z neko drugo žensko iz srednje delavskih krogov. Ta dama, gospica Andreassen, je prišla nekega dne k Pontoppidanu, da ga popraša za zdravniški svet radi glavobola. Pontoppidan jej je napisal listič ter velel, da gre z istim v njegovo pisarno. Ko je reva došla v pisarno, so jo zgrabili njegovi pomočniki in zaprli v blaznico. Reva je zahtevala, da pokličejo takoj na to Pontoppidana, a ta je odpotoval! Prišla je v roke „zdravnikom“, kateri niti poznali niso njene bolezni. Jeden celi teden so jo imeli zaprto in revica je naposled v resnici zbolela od razburjenja ter bila jedno celo leto nezmožna delu.

Tožila je Pontoppidana na odškodnino 10.000 kron, a lopov se je znal izrezati in bil je osvobojen. Pontoppidan je trdil, da se na stvar „ne spominja več prav“, a menil, da se je z damo postopalo istotako, kakor z drugimi — blaznimi. No, gospica Andreassen pa je prepričana in ž njo tudi drugi, da ni bila blazna in je tožila brezvestneža na najvišem sodišču.

Vsa kodanjska javnost je razdražena na Pontoppidana in nestrpno pričakuje izida tožbe. No, Pontoppidan je prosil odpusta in se je tudi ugodilo njegovi „prošnji“, kajti prišlo je še mnogo drugih tožb proti njemu. A dokler je še vršil svoj grdi posel, godilo se je, kakor se godi po navadi v življenju: komur je dala javnost besedo in glas, oni sme govoriti in ako bi spravil se svoje besedo tisoče eksistenc v nesrečo!

Volk raztrgal. Potom „N. Wr. Tagblatta“ in „Triester Tagblatta“ nam priha iz „nemškega“ Kočevja vest, da je ondi raztrgal volk nekega kmeta. Vseled zime je prišlo več medvedov in volkov v bližino bivališč in volk je v gozdu Jarek raztrgal Antona Horvata iz Marije Gorice ter je požrl vso desno nogo Horvatovo. Revež težko da ostane na življenju.

Izključenje. Z Dunaja se poroča: Akademski senat dunjske univerze je izključil slušatelja medicinske šole Todička za vedno od dunajske univerze, ker je na 11. t. m. — povodom demonstracij proti grofu Badenju — na demonstrativen način in brez dovoljenja rektorjevega govoril v arkadnem dvoru vsenčilšču.

Najnovejše vesti.

Budimpešta 26. Ljudski shod, katerega sklicala stranka nezavisnih proti predlogi provizorija in za samostojno carinarsko obrežje, je doživel popolni fiasco. Socijalnih demokratov je prišla

ogromna večina, katera bi bila prodrla se svojim sklepnim predlogom, radi česar je vodstvo stranke nezavisnih izjavilo borovanje nemogućim. Mej ve likanskim krikom in razdraženimi vzkliki prot Franu Košutu so se zborovalci raskropili.

Kaneš 26. Mej vstaši je provzročilo hudo razdraženost poročilo o umorih pri Armiro od strani Turkov. Poveljniki se pripravljajo, da zavrnejo možni napad na kordon. Predne straže so se pomnožile in občevarje z mesti je pod strogim nadzorstvom.

Trgovinske brzojavke in vesti.
Budimpešta. Pšenica zajezen 9.30 9.32 Pšenica za spomlad 1898 11.95 do 11.96 Oves za spomlad 6.35—6.37 Rž za spomlad 8.65 8.67 Koruza za maj-juni 1897. 5.41 5.43 Pšenica nova od 78 kil. f. 13.—13.10 od 79 kil. 13.15 13.20 od 80 kil. f. 13.25—13.30, od 81. kil. f. 13.30 13.35, od 82 kil. for. —. —. Jedmen 5.80 9.— prosa 6.15 6.45

Pšenica: ponudba slabe, povpraševanje slabo. — Predaja 18000 m. st. Vreme: mrzlo.

Havra. Kava Santos good average za dec. 39.— za april 39.75

Hamburz. Santos good average za december 33.— za marč 33.50 za maj 33.75 za september 34.25 mirno.

Dunajska borza 27. decembra 1897

	18.	24. dec.
Državni dolg v papirju	101.50	102.05
„ „ v srebru	101.55	101.55
Avstrijska renta v slatu	101.50	101.95
„ „ v kronah	121.20	121.65
Kreditne akcije	950.10	951.60
London 10 Lat.	120.15	119.95
Napoleoni	9.53	9.54
20 mark	11.78	11.79
100 Italj. lir	45.60	47.60

Tržne cene

(Cenese razumeje na deholo in s carino vred.)

Domači pridelki.

	Cena	od for.	do for.
Pišol: Keks	100 K.	11.50	11.75
Mandoloni	„	8.75	9.—
svetlorudeči	„	9.—	19.25
mandolini	„	—	—
kanarček	„	—	—
behinjaki	„	10.—	10.25
beli voliki	„	—	—
„ mali	„	8.50	8.75
zeleni, delgi	„	9.25	9.50
„ okrogli	„	—	—
mešani hrvatski	„	7.—	7.25
„ itajerski	„	—	—

Masle fino itajerske 65.— | 70.— |

Jedmen št. 10 11.50 | — |

„ 9 12.75 | — |

„ 8 14.25 | — |

Sejke kranjske 5.75 | 6.— |

Repa 5.25 | 5.50 |

Krompir 8.10 | 3.15 |

Proso kranjske 9.— | 9.50 |

Leča, kranjska — | — |

upeh 51.— | 58.— |

Kast 52.50 | 53.60 |

Kava Mocca 150.— | 152.— |

Ceylon Plant. fina 102.— | 104.— |

„ Perl 180.— | 182.— |

Portorloco 158.— | 160.— |

Java Malang 116.— | 117.— |

Guatemala 114.— | 116.— |

San Domingo 124.— | 125.— |

Malabar Plant. — | — |

„ native — | — |

Laguayra Plant — | — |

„ native — | — |

Santos fini 97.— | 98.— |

„ srednje fini 92.— | 93.— |

„ srednji 86.— | 81.— |

„ ordinar 76.— | 78.— |

Rio oprani — | — |

„ najfiniji 96.— | 97.— |

„ srednji 84.— | 85.— |

Sladkor Centrifugal I. vrste 36.50 | 36.75 |

Concoasé 37.50 | 37.75 |

„ v glavah 38.50 | 39.— |

„ razkosani 38.50 | 38.75 |

Ris Italijanski fini 21.50 | — |

„ srednji 20.50 | — |

Japan fini 17.50 | — |

„ srednji 16.50 | — |

Rangoon extra 14.50 | — |

„ I. 13.75 | — |

„ II. 10.75 | — |

Petrolej ruski v sodih 16.25 | — |

„ v zabojih od 29 kil. 5.50 | — |

Olje Italijansko najfiniji 74.— | 76.— |

„ srednjejše 66.— | 68.— |

„ bombažno, amerik. 27.— | 27.50 |

„ dalmatinsko — | — |

Limon Mesinski 4.— | 5.— |

Pomaranče 3.— | 4.— |

Mandoljni Dalmatinski 100 K. | — |

„ Bari — | — |

Pinjoli 77.— | 78.— |

Sultanine 86.— | 88.— |

Vamperli novi 48.— | 52.— |

Gibbe 35.— | — |

„ 45.— 45.— | — |

Modra galica 22.— | 22.50 |

Bokici Dalmatinski novi — | — |

„ Pulješki 12.50 | — |

„ Grške v venoh 13.25 | 13.50 |

Polenovke srednje velikosti 15.50 | 15.75 |

„ velike 39.— | 40.— |

„ male 39.— | 40.— |

Slaniki v velikih sodih 40.— | — |

„ v 1/2 12.— | — |

1898—1898—1898—1898—1898—1898—1898—1898

Eleganten NOVI Eleganten

STENSKI KOLEDAR ZA LETO 1898

Je dobiti v TISKARNI DOLENC po 20 nvč. po 20 nvč.

1898—1898—1898—1898—1898—1898—1898—1898

Fotografski aparati in vsi pripadki, jedina zaloga in razprodaja po tovarniških cenah. Dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Barve in vse potrebščine za slikarje. Bobivajo se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Zdravilni predmeti proti gnjilobi, klistirke Dobivajo se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Marsala najbolj imenitna, dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Tropinsko žganje, pristno dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Mostarda sadje, Mostarda, gorčično seme (zenf) bosanske slive, garantirane, kineški čaj I vrste. Dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Parfimerije, izbira, gobe, črnica Leonhardi. Dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

Rum pravi Jamajka, konjak in maraskin iz Zadra. Dobiva se v drogeriji Artura Fazzini, Stadion 22, telefon 519.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL
Rafaela Italia
Via Malcanton št. 1.
Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, zimnic in peresnic, ogledal in železnih blaganj, po cenah, da se ni bat konkurence.

Hotel Volpich
„pri črnem orlu“ (Aquila nera)
TRST
Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò, najbolj v središču popolnoma na novo opremljen.
KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.
V pritličju „Restavracija Pilsen“ od F. Volpicha.

ZAVOD
za uniformiranje in civilna krojačnica
FRANA JIRAS
ulica Caserma št. 9
priporoča se za napravo uniform in civilnih oblik.
Postrežba poštena.
Zaloga vseh vrst za uniforme po originalnih tovarniških cenah.

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.
(Južna železnica (Postaja južne železnice).
Od dne 1. maja 1897.
ODHOD:
7.45 predp. brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25 „ brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.— „ omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55 „ poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom
12.50 popol. omnibus v Kormin.
4.40 „ omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.25 „ poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05 „ brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05 „ brzovlak v Kormin.
8.45 „ mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10.— „ mešani vlak do Münzruschlaga.
Lokalna vlaka ob praznikih.
2.— „ v Gorico, Kormin, Červinjan.
4.25 „ v Nabrežino.
Tedenski vlak:
7.50 popol. (sreda) ekspres v Ostendo.

DOHOD:
6.55 predp. mešani vlak iz Münzruschlaga, Beljaka, itd.
7.30 „ mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35 „ brzovlak iz Kormina.
9.25 „ brzovlak z Dunaja.
10.25 „ poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37 „ brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20 „ omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40 popol. poštni vlak z Dunaja.
7.45 „ omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30 „ brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine
8.54 „ brzovlak z Dunaja zveza z Reko.

Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju)
Od dne 1. maja 1897.
ODHOD:
6.30 predp. v Hrpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.30 „ v Hrpelje, Rovinj, Pulj.
4.40 popol. v Hrpelje, Divačo, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v brzovlak v Pulj, Divačo, Beljak na Dunaj
Lokalni vlak ob praznikih
2.15 popol. v Divačo.

DOHOD:
8.05 predp. iz Ljubljane, Divače.
9.45 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Hrpelje, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 „ brzovlak Diva Pulja, Rovinja.